Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Mari clasici ilustrați

Robert Louis Stevenson

Comoara din insulă

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Robert Louis Stevenson 7

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

Capitolul 1
Bătrânul pirat 11-36

Capitolul 2
Bucătarul de pe corabie 37-53

Capitolul 3
Ce am auzit din butoiul cu mere 54-63

Capitolul 4
Aventura mea pe insulă 64-74

Capitolul 5
Palisada 75-97

Capitolul 6
Asaltul 98-102

Capitolul 7
Aventura mea pe mare 103-121

Capitolul 8
Ostatic la pirați 122-136

Capitolul 9
Goana după comoară 137-152

Robert Louis Stevenson

Robert Louis Stevenson s-a născut în noiembrie 1850 la Edinburgh, în Scoția. Tatăl lui a fost inginer, iar mama provenea dintr-o familie de avocați și preoți.

Robert a urmat dorința tatălui său și s-a înscris la Facultatea de Inginerie a Universității din Edinburgh, cu intenția de a lucra la firma tatălui său, specializată în construirea de faruri marine. A avut rezultate bune la învățătură.

La vârsta de douăzeci și cinci de ani și-a publicat primul eseu – o relatare de călătorie și astfel a început cariera lui literară. Tânărul Stevenson visa adesea să evadeze din inginerie, din Scoția și de sub apăsarea responsabilității victoriene în general. De aceea nu este surprinzător

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Moșierul Trelawney, doctorul Livesey și alți câțiva domni m-au rugat să aștern pe hârtie în amănunt tot ce știu despre Insula Comorii și să nu las la o parte nimic în afară de poziția sa geografică, pentru că se mai află acolo o comoară, care încă nu a fost ridicată. Iau acum în mână condeiul, în anul de grație 17..., și mă întorc cu gândul în trecut, la vremea când tatăl meu ținea hanul „Amiralul Benbow", și a venit să locuiască sub acoperișul nostru un marinar bătrân cu fața bronzată, brăzdată de o tăietură de sabie.

Mi-l aduc aminte de parcă ar fi ieri – cum a venit călcând apăsat la ușa hanului, urmat de cufărul său de marinar, pe care i-l aducea cineva într-o roabă. Era un om voinic și înalt, greoi și smead la față; părul împletit într-o codiță îi atârna peste gulerul murdar al hainei albastre și mirosea tare a smoală. Avea mâinile cioturoase și pline de crestături, cu unghii rupte și negre, iar tăietura de sabie care îi brăzda obrazul era alb-lucioasă și urâtă la vedere. Parcă-l văd cum s-a oprit și a privit o vreme la apele golfului, fredonând printre dinți o melodie, și a început deodată să cânte un vechi cântec marinăresc, pe care l-am mai auzit apoi de multe ori din gura lui:

Lada mortului cea grea, iu-hu-hu și o sticlă de rom!
Cinșpe inși pe ea ținea, iu-hu-hu și o sticlă de rom!

Avea un glas dogit de bătrân, care scârțâia ca o pârghie de cabestan.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

A ciocănit la ușă cu un băț asemenea îndesătorului de tun de care se folosesc marinarii la tunurile de pe corabie și când tatăl meu a apărut, i-a cerut cu glas aspru un pahar de rom. Când tata i-a adus romul, l-a băut încet, savurându-i aroma la fiecare înghițitură ca un bun cunoscător, mutându-și privirea de la țărmul stâncos la firma noastră.

– Bun loc, spuse el în sfârșit. Ai clienți mulți la cârciumă, jupâne?

Tata i-a răspuns că nu, din păcate, aveam foarte puțini clienți.

Tot timpul cât a locuit la noi bătrânul nu a făcut nicio schimbare la îmbrăcămintea pe care o purta, numai o dată a cumpărat niște ciorapi de la un negustor ambulant. O parte din borul pălăriei i-a căzut și l-a lăsat să atârne așa, deși îl deranja când bătea vântul. Îmi amintesc cum îi arăta haina pe care o reparase în camera lui – era peticită toată; spre sfârșitul șederii la noi, haina era toată numai petice. Nu l-am văzut să scrie sau să primească o scrisoare, și nici să vorbească cu cineva, afară de situațiile când era beat din cauza romului. Niciunul dintre noi nu l-a văzut vreodată să-și deschidă cufărul mare, marinăresc, pe care îl avea la el în cameră.

Nu l-am văzut decât o dată să se certe cu cineva, și asta a fost la sfârșit, când bietul tata intrase într-o stare de declin a sănătății, care l-a răpus, în cele din urmă. Doctorul Livesey a venit într-o seară să-și vadă pacientul, a acceptat o cină frugală, pregătită de mama, și s-a așezat apoi în salon să fumeze o lulea până îi aduceau calul din cătunul apropiat, pentru că noi nu aveam grajd la „Amiralul Benbow".

Îl condusesem pe doctor în salon și îmi amintesc și acum deosebirea izbitoare dintre gentlemanul acesta elegant îmbrăcat, zvelt, cu ochi negri strălucitori, foarte politicos, și țopârlanii care ne frecventau de obicei hanul. Ce distins arăta, mai ales în comparație cu sperietoarea noastră de pirat jegos, ursuz și mătăhălos, care înghițise o cantitate impresionantă de rom și zăcea acum prăvălit cu coatele pe masă.

Deodată, căpitanul a început să-și urle cântecul lui favorit:

Lada mortului cea grea! Iu-hu-hu și o sticlă de rom!
Cinșpe inși pe ea ținea, iu-hu-hu și o sticlă de rom!
Bea și dracii să te ia, iu-hu-hu și o sticlă de rom!

La început, crezusem că lada mortului din cântec era chiar cufărul bătrânului din camera de la etaj și în visele mele rele lada asta apărea mereu odată cu marinarul cel fără un picior. Dar, încetul cu încetul, ne obișnuisem toți cu cântecul lui și nu-i mai dădeam atenție. Numai doctorul Livesey n-avusese încă prilejul să-l audă și, după cum am observat eu, nu i-a făcut o impresie foarte plăcută. S-a uitat destul de iritat la căpitan, apoi s-a întors iar la conversația despre un mijloc nou de vindecare a reumatismului, pe care o începuse cu bătrânul grădinar Taylor. Căpitanul însă, înfierbân-

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

tat de cântec, lovi cu pumnul în masă. Aceasta însemna că cere liniște.

Toate glasurile amuțiră, numai doctorul Livesey își văzu liniștit de conversația sa, trăgând câte un fum din lulea. Căpitanul îl sfredeli cu privirea, lovi iar cu pumnul în masă, apoi îi aruncă o privire și mai străpungătoare și urlă deodată, însoțindu-și fiecare vorbă cu o înjurătură:

– Liniște pe punte!

– Mie-mi vorbești, sir?! întrebă doctorul. Căpitanul răspunse că, într-adevăr, lui i se adresează și adăugă și o înjurătură.

– N-am decât un lucru să îți spun, domnule. Dacă vei continua să bei atâta rom, lumea va scăpa în curând de încă un nemernic.

Turbat de mânie, căpitanul sări în picioare, scoase din buzunar un cuțit mare marinăresc, îl deschise și amenință că îl pironește pe doctor de perete. Doctorul nici nu clipi măcar. Fără să se întoarcă, cu aceeași voce liniștită, dar un pic mai tare, ca să-l audă toată lumea, îi spuse peste umăr:

– Dacă nu pui imediat cuțitul în buzunar, îți spun, pe cinstea mea, că ai să fii spânzurat la următoarea sesiune a curții locale de judecată.

S-au înfruntat din priviri. Căpitanul și-a coborât privirea, și-a pus cuțitul în buzunar și s-a lăsat să cadă pe scaun, mârâind ca un câine bătut.

– Iar acum, sir, urmă doctorul, întrucât am constatat că s-a pripășit la noi un individ de teapa dumitale, am să stau de veghe zi și noapte. Eu nu sunt numai doctor, ci și judecător. Și dacă-mi va ajunge la auz cea mai mică plângere împotriva dumitale, chiar numai o jignire adusă cuiva... ca acum, de pildă, voi lua cele mai severe măsuri. Asta-i tot ce am avut să-ți spun.

Curând îi fu adus calul și doctorul Livesey plecă. Iar căpitanul a stat liniștit în continuare toată seara și în serile care au urmat.

Puțin după aceea s-a petrecut primul din seria de evenimente misterioase care ne-au scăpat, în cele din urmă, de prezența căpitanului. Dar, după cum veți vedea, scăpând de el, nu am scăpat și de necazurile pe care le-a lăsat în urma sa.

Era o iarnă cu geruri năprasnice și vifor cumplit. Vedeam cu toții că sărmanul meu tată nu avea să ajungă să mai vadă primăvara. Se stingea văzând cu ochii și toată treaba de la han cădea în sarcina mea și a mamei. Aveam atâtea pe capul nostru, încât nu prea ne mai preocupam de chiriașul nostru cu probleme.

Era într-o dimineață geroasă de ianuarie. Malurile golfului sclipeau sub polei și apele vălureau ușor, lingând temeliile de piatră ale stâncilor. Soarele nu se înălțase încă și își săgeta cele dintâi raze din vârful dealului spre largul mării. Căpitanul se trezise mai devreme decât de obicei și pornise spre mare. Sub pulpanele largi ale caftanului albastru peticit i se bălăbănea

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

sabia. Pășea cu pălăria pe ceafă și cu ocheanul sub braț și din gură îi ieșeau vălătuci de aburi, învârtejindu-se în aer ca niște nourași de fum. Îl auzii mormăind ceva supărat, înainte să dispară după stânca cea înaltă – pesemne, nu putea uita de recenta ciocnire cu doctorul Livesey.

Mama se afla sus, la căpătâiul tatei, iar eu trebăluiam pe lângă masă, așteptându-l pe căpitan cu micul dejun, când deodată se deschise ușa și intră în odaie un om pe care nu-l mai văzusem niciodată pe la noi. Era palid și gălbejit și am văzut că îi lipseau două degete la mâna stângă. Cu toată sabia care îi atârna la șold, nu avea o înfățișare înspăimântătoare. După cum am mai spus, eram cu ochii în patru la fiecare marinar, indiferent dacă avea numai un picior sau le avea pe amândouă, așa că omul acesta m-a pus pe gânduri. Nu părea a fi marinar obișnuit și am simțit că nu-i lucru curat la mijloc. L-am întrebat ce poftește și el mi-a cerut un pahar de rom. Am vrut să dau fuga să-i îndeplinesc porunca, dar el s-a așezat la masă și m-a chemat. M-am oprit cu șervetul pe braț.

– Ia vino încoace, fiule, spuse el. Dă-te mai aproape. Masa asta frumos aranjată îl așteaptă pe prietenul meu, timonierul Bill, nu-i așa? mă întrebă el rânjind. I-am răspuns că nu cunosc niciun fel de timonier pe care să-l cheme Bill și că masa era pregătită pentru cineva care stătea în gazdă la noi, căruia toți îi spuneam căpitan.

– Mă rog, spuse el, dacă prietenul meu Bill vrea să i se spună căpitan, e treaba lui. Are o tăietură pe obraz, nu-i așa? Pe obrazul drept? Și se poartă foarte urât când bea. Ei, vezi? Te mai întreb o dată: prietenul meu Bill este acasă?

I-am răspuns că ieșise la plimbare.

– Și unde s-a dus, fiule? Poți să-mi spui în ce direcție a plecat? I-am arătat stânca pe care se urca zilnic căpitanul și i-am spus că se va întoarce curând.

– Cât de curând? Și după ce-mi mai puse câteva întrebări, adăugă:

– Să vezi ce are să se mai bucure prietenul meu Bill când are să mă vadă, mai ceva decât dacă ar avea o sticlă de rom în față!

Dar avea un aer atât de sinistru când a spus asta, încât eram sigur că nu se va bucura prea tare căpitanul când îl va vedea. Însă nu era treaba mea și nu puteam face nimic, pentru că străinul se așezase chiar lângă ușă și mă supraveghea cum pândește o pisică șoarecele.

În cele din urmă, a venit și căpitanul și a intrat în sală fără să se uite în dreapta și în stânga, mergând drept la masa unde îl aștepta gustarea.

– Bill! l-a strigat străinul, cu un glas pe care simțeam că vrea să și-l facă mai puternic și impunător.

Căpitanul se întoarse brusc și rămase încremenit în fața noastră. Din ars de soare cum era, se făcuse ca pământul. Până și nasul i se învinețise. Arăta ca un om care vede o fantomă, dacă nu chiar diavolul în persoa-